

ги запазят от грабежа на враговете.

След това се върна на стълбата; други интересни неща за нея бяха един прозоречен отвор на вътрешната стена, между едната площадка и другата, на който тя обичаше да се обляга и да фантазира, че под нея има някаква пропаст, или водопад от лава; а най-вече един по-голям прозорец, който бе само отбелязан, но не просечен горе на стената, която завършваше до тавана.

Кой бе отбелязал този отвор, който не извеждаше към нищо, този правоъгълник, издълбан в стената, който, ако бе пробит навън, щеше да разкрие обширен кръгозор от небе и далечини? Може би това бе някаква прищевка на зидаря, може би беше замисляно някакво по-сетнешно издигане на нов етаж, за който този отвор щеше да е нужен; на всеки случай всеки път когато го гледаше, Козима се прехласваше: тя го отваряше във въображението си и никога през живота си тя не бе виждала по-широк и приказен кръгозор от този, който си представяше на фона на този очертан отвор, пращен и пълен с паяжини. Ала и стенният долап на площадката беше от същия род; и понеже в стаята на майката отново бе настанала тишина, тя предпазливо слезе по-надолу и повдигна перденцето от перкал на жълти и червени цветя.

Много необикновени неща обогатяваха двете напречни полици; Козима не стигаше до по-високата и трябваше да се отдалечи на две кречки, за да види по-добре; право беше там горе да не се пипат нещата, както не се пипат свещените предмети на олтаря. Полицата имаше известна прилика с олтаря поради четирите свещника, наредени един до друг, два пиринчени и два медни; а по средата им стоеше стъклена ваза; ала най-чудесният предмет бе една голяма чиния от кристал, тинко изрязана като повърхността на диамант, облепната на стената. Козима не си спомняше да е виждала някога да я употребяват, нито имаше представа за какво можеше да служи, а това я правеше още по-рядка и по-таинствена; на нея смътно се струваше, че вижда в чинията някакъв символ, свещен съд, произлизащ от древни съкровища, дори някакъв образ на слънцето,